

Arrest

nr. 293 502 van 31 augustus 2023
in de zaak RvV X / VIII en de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 17 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 28 maart 2023 (bijlage 26quater).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 17 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 maart 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 7 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. VAN OVERDIJN verschijnt voor verzoekers en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 maart 2023 dienden verzoekers samen een verzoek in om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uit onderzoek bleek dat de vingerafdrukken van verzoekers op 21 februari 2023 werden geregistreerd in Kroatië wegens illegale binnenkomst en wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming op dezelfde dag.

Op 9 maart 2023 werden verzoekers gehoord in het kader van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III-verordening).

De gemachtigde richtte een verzoek tot terugname aan de Kroatische autoriteiten voor beide verzoekers op 10 maart 2023.

Op 24 maart 2023 aanvaardde Kroatië de terugnameverzoeken op grond van artikel 20 (5) van de Dublin III-verordening. Hierbij vroegen de Kroatische autoriteiten aan de Dienst Vreemdelingenzaken om minstens zeven werkdagen voor de overdracht informatie kenbaar te maken aangaande de gezondheidssituatie, een beperking of specifieke gezondheidssituatie die kan gevolgen hebben voor de opvang.

Op dezelfde dag gaf Kroatië ook individuele garanties voor verzoekers wat betreft toegang tot de procedure voor internationale bescherming na overdracht, evenals adequate opvang, gezondheidszorg, juridische bijstand, een effectief beroep, rekening houdend met de eigenheid en kwetsbaarheden van de verzoekers.

Op 28 maart 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster en het kind in zaak RvV X.

Dit is de eerste bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster en het minderjarig kind:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw(1), die verklaart te heten:

naam: P. O. voornaam: D. geboortedatum: [...]1992 geboorteplaats: M. nationaliteit: Cuba en aan haar zoon K. A. H. P., geboren op [...]2011 te M. (Cuba), van nationaliteit : Cuba

die een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw D. P. O., verder de betrokkene, die staatsburger van Cuba verklaart te zijn, diende op 07.03.2023 een verzoek om internationale bescherming in samen met haar in 2011 geboren zoon K. A. H. P. Ze legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Haar vingerafdrukken werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot een treffer die aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege onregelmatige binnenkomst via Kroatië op 21.02.2023 en vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Kroatië op diezelfde dag.

De betrokkene werd gehoord op 09.03.2023. Ze stelt dat ze ongehuwd maar wel verloofd is. Haar verloofde vroeg ook internationale bescherming in België op 07.03.2023. Ze voegt verder toe dat ze geen familie heeft in België of in een andere lidstaat.

De betrokkene verklaart dat ze op 06.08.2021 van Cuba naar de Russische Federatie vloog. Zes maanden later vloog ze van de Russische Federatie naar Servië. De betrokkene verbleef naar eigen zeggen op een

dag in Montenegro na van februari 2022 tot september 2022 in Servië. De betrokkene vloog in september 2022 via Duitsland naar Cuba om haar zoon op te halen. Op 30.09.2022 vloog ze terug naar Servië. In januari 2023 reisden de betrokkene en haar verloofde naar Bosnië-Herzegovina. In februari 2023 slaagden ze er wel in het grondgebied van de lidstaten binnen te raken via Kroatië. De betrokkene stelt dat ze maar 2 dagen in Kroatië bleven en vervolgens via Slovenië, Italië en Frankrijk verder trokken naar België. Haar paspoort bleef naar eigen zeggen in handen van de Kroatische instanties.

Op 10.03.2023 werden de Kroatische instanties verzocht de betrokkenen terug te nemen. Op 24.03.2023 stemden de Kroatische instanties in met de terugname van de betrokkenen met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 (Ghezelbash) stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJEU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 stelde het HvJ-EU, met verwijzing naar de zaak "Ghezelbash" dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de betrokkene voorafgaand aan haar verzoek in België een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië. De betrokkene is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel en verliet blijkens zijn verklaringen het grondgebied van de lidstaten niet.

De betrokkene ontkent dat ze internationale bescherming vroeg in Kroatië. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" met betrekking tot Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk internationale bescherming vroeg in Kroatië.

De Kroatische instanties stemden toe de betrokkene terug te nemen met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Artikel 20(5) heeft betrekking op een situatie van de (impliciete) intrekking van het in een andere lidstaat ingediende verzoek tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, zal verder zetten en afronden.

De Kroatische instanties stemden ook in met de terugname van de verloofde van de betrokkene.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit heeft tot gevolg dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen

verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is tevens gebonden door de bepalingen van de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU.

Het komt dan ook aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelt dat ze besloot internationale bescherming te vragen in België omdat België een mengeling van volkeren en culturen kent en andere landen meer racisme kennen. Ze uit verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat ze er slecht werd behandeld. De betrokkene stelt dat ze nadat haar documenten en technologische spullen waren afgenomen 's nachts in de kou werd teruggestuurd naar Bosnië-Herzegovina.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De Kroatische instanties stemden op 24.03.2023 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 : "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is".

Indien Kroatië tot het besluit komt dat het verantwoordelijk is zal het het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen aanvatten.

De betrokkene zal na overdracht gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Een bron betreffende internationale bescherming in Kroatië is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tuckoric, "Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2021 update", laatste update op 22.04.2022, <https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA->

HR_2021update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia", pagina 52). Volgens de ngo 'Croatian Law Centre' kennen personen die worden overgedragen geen problemen om toegang of opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen en materiële bijstand ("According to the knowledge of the Croatian Law Centre, Dublin returnees do not face difficulties in accessing the reception system and material reception conditions", pagina 52).

Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 44). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.

De betrokkene verklaart dat ze maar 2 dagen in Kroatië verbleef.

Het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 84). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden. Ook het centrum in Kutina werd gerenoveerd ("The Reception Centre in Zagreb was renovated in 2019, subsequently improving the living conditions in the centre. Since October 2021, Reception Centre in Kutina is under renovation", pagina 84).

De betrokkene stelt dat ze in Kroatië slecht werd behandeld. Ze verklaart dat haar documenten en technologische bezittingen werden afgenomen en 's nachts in de koude en doornat werd teruggestuurd naar Bosnië- Herzegovina.

We betwisten niet dat rapporten en media gewag maken van "push backs" naar Servië en Bosnië- Herzegovina door de Kroatische grenspolitie waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport ("Access to the territory remained a serious matter of concern and was marked by violent incidents in 2021", pagina 15) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; 'Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures').

Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

De betrokkene meldt dat de politie sommige van haar bezittingen afnam. We merken op dat Kroatië een procedure kent om geweld door de politie aan te klagen (cfr. <https://gov.hr/en/how-to-complain-about-a-policeofficer/> 1238).

We wijzen er verder op dat de betrokkene op 21.02.2023 wel degelijk als verzoeker om internationale bescherming werd geregistreerd in Kroatië.

De betrokkene bevindt zich heden in een situatie die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en van teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Aan het akkoord dd. 24.03.2023 is een bericht van de Kroatische instanties gevoegd waarin ze uitdrukkelijke garanties geven wat betreft de toegang tot de procedure en opvang. Ze bevestigen dat de betrokkene na overdracht onder de bepalingen van Verordening 604/2013 toegang zal krijgen tot de

procedure tot het bekomen van internationale bescherming ('Concerning the person mentioned above, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he returns to Croatia according to the Dublin Regulation'). Verder zal de betrokkene worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand en een specifieke aanpak op maat van de noden van de betrokken verzoeker ('In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant').

Indien de betrokkene na overdracht geen internationale bescherming wenst te vragen in Kroatië zal een proces ter verwijdering worden ingezet in overeenstemming met de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn en de Kroatische regelgeving ('In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law').

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 135 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

Tijdens het interview, dat plaatsvond op 09.03.2023, verklaarde de betrokkene een goede gezondheid te hebben. Ze maakte geen melding van problemen inzake de gezondheid van haar zoon.

Ze voert geen elementen aan die aantonen dat in haar geval of in dat van haar kind sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van haar gezondheidstoestand of die van haar kind in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EUHandvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Kroatië geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt. We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 10 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot medische zorg. Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina ("Medical assistance is available in the Reception Centres for Applicants for International Protection in Zagreb and Kutina", pagina 92).

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht, dat de betrokkenen in hun hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening

604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Kroatische instanties.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Op 29 maart 2023 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van haar partner, zijnde verzoeker in zaak RvV X.

Dit is de tweede bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: O. M. voornaam: J. C. geboortedatum: [...]1994 geboorteplaats: M. nationaliteit: Cuba

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [...], verder de betrokkene, die staatsburger van Cuba verklaart te zijn, diende op 07.03.2023 een verzoek om internationale bescherming in samen met zijn verloofde [...] en haar zoontje K. A. H. P. Hij legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot een treffer die aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege onregelmatige binnenkomst via Kroatië op 21.02.2023 en vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Kroatië op diezelfde dag.

De betrokkene werd gehoord op 09.03.2023. Hij stelt dat hij ongehuwd maar wel verloofd is. Zijn verloofde vroeg samen met haar zoontje ook internationale bescherming in België op 07.03.2023. Hij voegt verder toe dat hij geen familie heeft in België of in een andere lidstaat. De betrokkene verklaart dat hij op 01.11.2021 van Cuba naar de Russische Federatie vloog. Zeven maanden later vloog hij van de Russische Federatie via Turkije (Istanboel) naar Servië. De betrokkene verbleef naar eigen zeggen ongeveer 7 maanden in Servië. De betrokkene reisde vervolgens nog naar Bosnië-Herzegovina en Montenegro waar hij meerdere keren zou zijn teruggestuurd naar Servië. In februari 2023 slaagden hij er wel in het grondgebied van de lidstaten binnen te raken via Kroatië. De betrokkene stelt dat hij maar 2 dagen in Kroatië bleven en vervolgens via Slovenië, Italië en Frankrijk verder trokken naar België. zijn paspoort bleef naar eigen zeggen in handen van de Kroatische instanties.

Op 10.03.2023 werden de Kroatische instanties verzocht de betrokkenen terug te nemen. Op 24.03.2023 stemden de Kroatische instanties in met de terugname van de betrokkenen met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 (Ghezelbash) stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJEU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 stelde het HvJ-EU, met verwijzing naar de zaak “Ghezelbash” dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan. Uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de betrokkene voorafgaand aan zijn verzoek in België een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië. De betrokkene is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel en verliet blijkens zijn verklaringen het grondgebied van de lidstaten niet.

De betrokkene ontkent dat hij internationale bescherming vroeg in Kroatië. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type “1” met betrekking tot Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code “1” na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk internationale bescherming vroeg in Kroatië.

De Kroatische instanties stemden toe de betrokkene terug te nemen met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Artikel 20(5) heeft betrekking op een situatie van de (impliciete) intrekking van het in een andere lidstaat ingediende verzoek tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, zal verder zetten en afronden.

De Kroatische instanties stemden ook in met de terugname van de verloofde van de betrokkene en haar zoontje.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit heeft tot gevolg dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor

verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is tevens gebonden door de bepalingen van de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU.

Het komt dan ook aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelt dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat België een mengeling verscheidenheid aan culturen kent en andere landen meer racisme kennen. Hij uit verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er slecht werd behandeld. De betrokkene stelt dat hij nadat zijn documenten waren afgenomen 's nachts in de kou werd teruggestuurd naar Bosnië-Herzegovina.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De Kroatische instanties stemden op 24.03.2023 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 : “De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is”. Indien Kroatië tot het besluit komt dat het verantwoordelijk is zal het het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen aanvangen.

De betrokkene zal na overdracht gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Een bron betreffende internationale bescherming in Kroatië is het rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Kroatië (Lana Tuckoric, “Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2021 update”, laatste update op 22.04.2022, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-HR_2021update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië

worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (*"Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia"*, pagina 52). Volgens de ngo 'Croatian Law Centre' kennen personen die worden overgedragen geen problemen om toegang of opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen en materiële bijstand (*"According to the knowledge of the Croatian Law Centre, Dublin returnees do not face difficulties in accessing the reception system and material reception conditions"*, pagina 52).

Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 44). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.

De betrokkene verklaart dat hij maar 2 dagen in Kroatië verbleef.

Het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 84). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden. Ook het centrum in Kutina werd gerenoveerd (*"The Reception Centre in Zagreb was renovated in 2019, subsequently improving the living conditions in the centre. Since October 2021, Reception Centre in Kutina is under renovation"*, pagina 84).

De betrokkene stelt dat hij in Kroatië slecht werd behandeld. Ze verklaart dat alles werd afgenomen en in de koude en de regen werd teruggestuurd naar Bosnië-Herzegovina.

We betwisten niet dat rapporten en media gewag maken van "push backs" naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport (*"Access to the territory remained a serious matter of concern and was marked by violent incidents in 2021"*, pagina 15) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; *"Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures"*). Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen. De betrokkene meldt dat de politie alles van hem afnam. We merken op dat Kroatië een procedure kent om geweld door de politie aan te klagen (cfr. <https://gov.hr/en/how-to-complain-about-a-police-officer/1238>). We wijzen er verder op dat de betrokkene op 21.02.2023 wel degelijk als verzoeker om internationale bescherming werd geregistreerd in Kroatië.

De betrokkene bevindt zich heden in een situatie die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en van teruggrijping namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Aan het akkoord dd. 24.03.2023 is een bericht van de Kroatische instanties gevoegd waarin ze uitdrukkelijke garanties geven wat betreft de toegang tot de procedure en opvang. Ze bevestigen dat de betrokkene na overdracht onder de bepalingen van Verordening 604/2013 toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (*"Concerning the person mentioned above, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he*

returns to Croatia according to the Dublin Regulation'). Verder zal de betrokkene worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand en een specifieke aanpak op maat van de noden van de betrokken verzoeker ('In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant'). Indien de betrokkene na overdracht geen internationale bescherming wenst te vragen in Kroatië zal een proces ter verwijdering worden ingezet in overeenstemming met de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn en de Kroatische regelgeving ('In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law').

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93). Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 135 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

Tijdens het interview, dat plaatsvond op 09.03.2023, verklaarde de betrokkene een goede gezondheid te hebben.

Hij voert geen elementen aan die aantonen dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Kroatië geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 10 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot medische zorg. Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina ("Medical assistance is available in the Reception Centres for Applicants for International Protection in Zagreb and Kutina", pagina 92).

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht, dat de betrokkenen in hun hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Kroatische instanties.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Uit informatie verkregen van verweerder op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet blijkt dat op 5 juli 2023 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslissingen tot verlenging tot 18 maanden van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer heeft genomen. Deze beslissingen van verweerder werden door b-post behandeld op 24 juli 2023. De kennisgeving aan verzoekers wordt bijgevolg geacht te zijn gebeurd op 27 juli 2023. Op heden heeft de Raad geen beroepen tegen deze beslissingen ontvangen.

2. Over het samenvoegen van de zaken

Omwille van de verknochtheid van de beide beroepen acht de Raad het, in het kader van de goede rechtsbedeling, aangewezen beide zaken samen te voegen. Het betreft immers gelijkaardige beslissingen aangaande een koppel met een bijna identiek betoog in de verzoekschriften.

3. Onderzoek van de beroepen

Verzoekers voeren in hun enig middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mensen, van de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Daarnaast voeren verzoekers ook een manifeste appreciatiefout aan.

In het eerste onderdeel voeren verzoekers aan dat ze een termijn hebben gekregen van 10 dagen om het grondgebied te verlaten. Ze stellen dat er niet over artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd gemotiveerd en geen rekening is gehouden met de verschillende elementen van het dossier. Daarom ligt een schending voor van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De beslissing zou verwijzen naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet en in principe zouden verzoekers op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet moeten beschikken over een termijn van dertig dagen, nu niet is gemotiveerd waarom verzoekers maar 10 dagen krijgen om het grondgebied te verlaten, achten zij artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet geschonden. Bijkomend werden verzoekers niet gehoord over de termijn. Ze menen dienaangaande belang te hebben omdat verzoekster verschillende gezondheidsproblemen heeft en haar kind in België is geschoold. De rechten van verdediging zijn aldus geschonden en er is niet met de omstandigheden rekening gehouden zodat ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is.

Anders dan verzoekers voorhouden, merkt de Raad op dat de bestreden beslissingen niet steunen op verschillende bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en liggen in casu geen klassieke "bevelen om het grondgebied te verlaten" voor. Ondanks een deel van de titel van de bestreden beslissingen, liggen thans onmiskenbaar overdrachtsbesluiten voor, gestoeld op de Dublin III-verordening en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet met het oog op overdrachten naar Kroatië. Er liggen geen terugkeerbesluiten voor gestoeld op de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer

van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Een bevel om het grondgebied te verlaten is een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. Een “terugkeerbesluit” is volgens artikel 3.4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld.

Volgens artikel 3.3 van de Terugkeerrichtlijn is “terugkeer” het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5° juncto artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet. Thans wordt evenwel niet verwacht van verzoekers dat zij terugkeren naar Cuba. Overdrachten naar lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn (RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977). Bijgevolg kunnen verzoekers in casu niet dienstig wijzen op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, noch op een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet dat de omzetting vormt van artikel 8, 2 van de Terugkeerrichtlijn.

De Dublin III-verordening vertrekt niet van de basisregel, die wel in de Terugkeerrichtlijn verankerd ligt (cf. overweging 10 en artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn) voor een terugkeerbesluit, dat in beginsel aan een vreemdeling een termijn tussen 7 en 30 dagen wordt verstrekt om vrijwillig uitvoering te geven aan het overdrachtsbesluit. De Dublin III-verordening is er juist overeenkomstig overweging 5 op gericht om een methode te bieden om op grond van objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers duidelijke criteria snel te kunnen vaststellen welke lidstaat verantwoordelijk is, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het verlenen van internationale bescherming te waarborgen en de doelstelling om verzoeken om internationale bescherming snel te behandelen, niet te ondermijnen. De Raad erkent wel dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het niet de bedoeling van de Uniewetgever is geweest, de rechtsbescherming van verzoekers van internationale bescherming op te offeren aan het vereiste dat beschermingsverzoeken snel worden afgehandeld (HvJ 29 januari 2009, Petrosian, C 19/08, punt 48; HvJ 7 juni 2016, Ghezelbash, C-63/15, punten 56-57), doch verzoekers maken in casu niet aannemelijk dat hun rechtsbescherming of bepaalde grondrechten moeten lijden onder het feit dat thans een snelle uitvoering van de overdrachtsbesluiten wordt beoogd. Waar verzoekers opwerpen dat verzoekster lijdt aan verschillende gezondheidsproblemen, blijkt dit niet uit het administratief dossier, noch uit het zwangerschapsattest dat verzoekster bij het verzoekschrift heeft gevoegd. De Raad gaat infra verder in op de opgeworpen schending van de hogere rechtsnormen.

Verder blijkt inderdaad niet dat verzoekers werden gehoord over de termijn waarbinnen zij worden geacht gevolg te geven aan de overdrachtsbesluiten, doch ook hierin voorziet de Dublin III-verordening niet. Het hoorrecht als algemeen beginsel van unierecht is in casu wel van toepassing maar er blijkt ook uit de administratieve dossiers dat verzoekers gehoord zijn op 9 maart 2023. Inzake het aspect van de termijn blijkt niet dat verzoekers gehoord zijn, maar wederom wordt door verzoekers niet op overtuigende wijze toegelicht waarom het voor hen bijzonder moeilijk was om binnen de termijn van 10 dagen gevolg te geven aan de overdrachtsbesluiten. Het feit dat het kind van verzoekster in België schoolgaand is, doet hier ook geen afbreuk aan.

Nu in de Dublin III-verordening niets is bepaald aangaande een bepaalde duur van termijn voor de vrijwillige uitvoering van een overdracht, diende de gemachtigde ook niet te motiveren waarom hij in casu 10 dagen aangewezen achtte.

Een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet, noch van de zorgvuldigheidsplicht.

Het eerste onderdeel van het middel is onontvankelijk

In het tweede onderdeel ontwaren verzoekers wederom een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Wat betreft het motief van de gemachtigde dat er geen risico is op een onmenselijke behandeling wegens systeemfouten op vlak van opvang van verzoekers van internationale bescherming, gaan zij niet akkoord. Volgens verzoekers is er een risico op schending van de artikelen 3

en 13 van het EVRM en de artikelen 4 en 47 van het Handvest in geval van overdracht naar Kroatië. Verzoekers geven een theoretische toelichting bij de rechtspraak van het EHRM, zoals bij de arresten MSS en het arrest Singh van 2 oktober 2012 en bij de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaken C-493/10 en C-410/11. Verder wijzen verzoekers ook op het arrest van 15 april 2021 van het Hof van Justitie (H.A. t. Belgische Staat) waarin de Grote Kamer heeft gesteld dat een effectief rechtsmiddel in de Dublinprocedure vereist dat de rechter rekening mag houden met omstandigheden die dateren van na de vaststelling van het overdrachtsbesluit. Dat ex-nunc onderzoek mag niet onderworpen zijn aan de voorwaarden van vasthouding of hoogdringendheid. Bijgevolg voeren verzoekers aan dat de Raad met alle elementen rekening moet houden, zoals met het feit dat verzoekster nu zwanger is en dienaangaande een attest voorlegt. Verder benadrukken verzoekers dat het eerste kind van verzoekster nog maar 12 jaar oud is en schoolgaand in België. Verzoekers vervolgen dat de gemachtigde maar een summiere samenvatting van de reisweg heeft gemaakt die zij doorlopen hebben. Ze beschrijven dat ze eerst in Servië aankwamen, waar ze geconfronteerd werden met racisme, en dat ze dit land te voet moesten verlaten. Ze wijzen erop dat het in de winter van 2023 was en bijzonder koud met veel sneeuw. Ze kwamen een patrouille tegen van de Kroatische politie en vroegen deze om hulp. Echter, ze werden door de Kroatische politie verbaal mishandeld, bestolen (gsm, geld en paspoorten), bedreigd met een hond en (volledig nat) teruggestuurd naar Bosnië. Bovendien werd verzoekster van verzoeker gescheiden omdat ze niet gehuwd zijn en werd verzoeker teruggestuurd naar Servië, waar hij geblokkeerd zat omdat hij niet langer in het bezit was van zijn paspoort. Uiteindelijk heeft verzoeker toch verzoekster en haar zoon teruggevonden, ze wensten verder door te reizen maar werden tegen gehouden door de Kroatische politie die hen documenten deed ondertekenen waarvan ze niets begrepen, onder bedreiging naar Cuba teruggestuurd te worden. Deze ervaringen dienden in de besluitvorming betrokken te worden. Verzoekers stellen dat ze de namen van de politiemannen niet kennen en dus ook geen bewijs kunnen voorleggen van die ervaringen. Ze stippen aan enkel kort door de gemachtigde gehoord geweest te zijn en dat het bestuur op de hoogte is van dergelijke situatie in Kroatië, doch dit niet ernstig neemt. Bijgevolg is het dossier niet met zorg voorbereid en ligt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel voor.

Verder vervolgen verzoekers dat de gemachtigde, wat betreft de situatie in Kroatië, enkel een partiële lezing van het AIDA-rapport heeft gemaakt. Vervolgens citeren verzoeker uitgebreid uit het AIDA-rapport aangaande de problematiek van de push-backs en mishandelingen door de grenspolitie aan de grens met Bosnië en Servië. Door de push-backs kregen de verzoekers om internationale bescherming ook geen toegang tot de asielprocedure. Deze slechte situatie had de aandacht getrokken van de Raad van Europa en de Verenigde Naties. Zo gaan verzoekers uitgebreid in op de vaststellingen van het Antifoltercomité van de Verenigde Naties, die in dezelfde zin gaan en waarbij systematische push-backs aan de grens met geweld door de politie worden vastgesteld, buiten elke formele procedure om en zonder identificatie van de personen, noch een beoordeling van hun persoonlijke situatie. Verder wijzen verzoekers op kwaliteitsproblemen in de asielprocedure, met een problematiek van de beschikbaarheid van tolken en gebrek aan gratis juridische bijstand in het kader van een beroep. Ook de screening op kwetsbaarheid laat te wensen over. Verder stippen verzoekers ook aan dat er zich problemen stellen op vlak van taallessen, toegang tot gezondheidszorg en discriminatie in de maatschappij.

Vervolgens geven verzoekers een rechtspraakoverzicht van Europese rechtbanken die overdrachtsbesluiten naar Kroatië hebben vernietigd of geschorst. Vervolgens citeren verzoekers nog uit rapporten van Amnesty International en de CPT en komen ze tot de conclusie dat de gemachtigde manifeste appreciatiefouten begaat en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Verder citeren verzoekers nog uit arresten van de Raad om te concluderen dat gezien de algemene situatie in Kroatië, de opvangsituatie in Kroatië en het persoonlijk kwetsbaar profiel van verzoekster er in geval van overdracht een risico is op schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De bestreden beslissingen zijn bijgevolg ook niet adequaat gemotiveerd, zodat er sprake is van schendingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991.

De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk

kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van in met artikel 4 van het Handvest strijdige behandeling.

Zo verwijzen verzoekers terecht naar de rechtspraak van het Hof van Justitie waarin het Hof heeft aangenomen dat het niet is uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111. Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en *RvS* 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten

van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Wat betreft de schrijnende algemene informatie waarnaar verzoekers verwijzen over de push-backs en het geweld door de Kroatische grenspolitie en het verhinderen dat verzoekers om internationale bescherming de grens oversteken teneinde toegang te krijgen tot de asielprocedure, merkt de Raad op dat de gemachtigde dienaangaande niet onverschillig is gebleken maar heeft gemotiveerd dat:

“De betrokkene stelt dat hij in Kroatië slecht werd behandeld. Ze verklaart dat alles werd afgenomen en in de koude en de regen werd teruggestuurd naar Bosnië-Herzegovina.

We betwisten niet dat rapporten en media gewag maken van “push backs” naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport (“Access to the territory remained a serious matter of concern and was marked by violent incidents in 2021”, pagina 15) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; ‘Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures’).

Hoewel niet kan worden ontkend dat “push backs” en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

De betrokkene meldt dat de politie sommige van haar bezittingen afnam. We merken op dat Kroatië een procedure kent om geweld door de politie aan te klagen (cfr. <https://gov.hr/en/how-to-complain-about-a-policeofficer/> 1238).

We wijzen er verder op dat de betrokkene op 21.02.2023 wel degelijk als verzoeker om internationale bescherming werd geregistreerd in Kroatië.

De betrokkene bevindt zich heden in een situatie die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van ‘push backs’ en van terugdrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Aan het akkoord dd. 24.03.2023 is een bericht van de Kroatische instanties gevoegd waarin ze uitdrukkelijke garanties geven wat betreft de toegang tot de procedure en opvang. Ze bevestigen dat de betrokkene na overdracht onder de bepalingen van Verordening 604/2013 toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (“Concerning the person mentioned above, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he returns to Croatia according to the Dublin Regulation”). Verder zal de betrokkene worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand en een specifieke aanpak op maat van de noden van de betrokken verzoeker (“In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant”).”

De Raad moet dus vaststellen dat ook al vindt het betoog van verzoekers, evenals hun persoonlijk relaas dat zij slachtoffer werden van push-backs en slechte behandeling door de Kroatische politie toen zij de grens wensten over te steken, volledige steun in de door hen uitgebreid aangehaalde rapporten en rechtspraak, en ook al kunnen verzoekers gevolgd worden dat zich in de grensstreek van Kroatië situaties voordoen die kunnen gekwalificeerd worden als mensonwaardige en vernederende behandelingen, niet blijkt dat zij in het kader van de Dublinoverdrachten het risico lopen opnieuw in een dergelijke situatie verzeild te geraken. In casu kon de gemachtigde niet op onzorgvuldige, noch op kennelijk onredelijke wijze vaststellen dat verzoekers thans worden overgedragen aan Kroatië na akkoord van de Kroatische instanties en dus hun situatie verschillend is. Verder blijkt inderdaad dat ook op 24 maart 2023 de Kroatische instanties individuele garanties hebben gegeven voor verzoekers wat betreft de toegang tot de procedure en opvang, en dat verzoekers zullen worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand en een specifieke aanpak op maat van hun noden. De Raad moet vaststellen dat verzoekers in hun uitgebreid betoog weliswaar kunnen gevolgd worden dat de situatie aan de grens zorgwekkend is, maar niet ingaan op de motieven dat zij als Dublinterugkeerders niet zullen terechtkomen in een situatie aan de grens met risico op mishandeling en push-back. Verzoekers voeren ook geen verweer tegen de motieven dat de Kroatische autoriteiten ook specifieke individuele garanties hebben gegeven voor verzoekers wat betreft opvang, toegang tot de procedure, toegang tot gezondheidszorg, rechtsbijstand en een specifieke aanpak op maat van hun noden. Die individuele garanties vinden ook steun in de administratieve dossiers.

Verder wijst de Raad erop dat de advocaat-generaal van het Hof van Justitie recent in zijn conclusie van 13 juli 2023 in de zaak X. t. staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, C-392/22 heeft gesteld dat:

“Artikel 3, lid 2, tweede alinea [van de Dublin III-verordening], gelezen in het licht van artikel 4 van het Handvest [...], [...] aldus [moet] worden uitgelegd dat:

– het zich niet verzet tegen de tenuitvoerlegging van een besluit tot overdracht van een persoon die om internationale bescherming verzoekt en aanvoert dat hij onderworpen is geweest aan pushbacks aan de buitengrens van de lidstaat die overeenkomstig die verordening normaliter verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek, en naar zijn zeggen onrechtmatig in bewaring is gehouden aan de grensdoorlaatpost van die lidstaat, tenzij de bevoegde autoriteit over gegevens beschikt waaruit blijkt dat er zwaarwegende en op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat deze verzoeker wegens zijn overdracht aan genoemde lidstaat een reëel risico loopt om tijdens en na afloop van de behandeling van zijn verzoek onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen. [...]” (eigen onderlijnen)

Bijgevolg neemt ook de advocaat-generaal in zijn conclusie aan dat een verzoeker kan overgedragen worden aan een lidstaat waar men onderworpen is geweest aan pushbacks aan de buitengrens tenzij een reëel risico aannemelijk is dat men na afloop van de behandeling van het verzoek het risico loopt onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen. In de conclusie stelt de advocaat-generaal eveneens: “33. Het feit dat de normaliter verantwoordelijke lidstaat grote moeilijkheden ondervindt bij het geïntegreerd beheer van zijn grenzen en de toepassing van Dublin III verordening, waardoor hij aan de grens praktijken hanteert die de grondrechten van de betrokken personen kunnen schenden, kan namelijk op zichzelf geen zwaarwegende en op feiten berustende grond vormen om aan te nemen dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt bij overdracht aan die lidstaat een reëel risico loopt om tijdens en na afloop van de behandeling van zijn verzoek onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.⁽²⁴⁾ Zoals de Staatssecretaris voor de verwijzende rechter opmerkt, is de pushback praktijk niet relevant voor de beoordeling van de rechtmatigheid van het overdrachtsbesluit, aangezien verzoeker na diens overdracht geen risico loopt om daaraan te worden blootgesteld.”

De Raad erkent dat een conclusie van een advocaat-generaal geen bindende uitlegging uitmaakt van het Unierecht, doch het betreft wel een gezaghebbende bron.

Waar verzoekers wijzen op rechtspraak van buitenlandse rechtscolleges en van de Raad, blijkt inderdaad uit deze uitspraken ongerustheid over de situatie aan de buitengrenzen in Kroatië. Echter, niet alleen hebben die arresten geen precedentswaarde, verder blijkt dat een arrest van de Raad waaruit verzoekers citeren betrekking had op een beslissing waarbij de gemachtigde aangaande de pushbackproblematiek onder meer had gemotiveerd dat de verklaringen van de verzoekende partij niet steunden op enig bewijskrachtig element en weinig uitgebreid beschreven waren. De Raad heeft in die zaak geen genoegen genomen met de minimaliserende motieven in die beslissing en wees erop dat het niet kunnen voorleggen van concreet bewijs niet volstaat als motief indien de verklaringen worden ondersteund door talrijke

rapporten. In casu kan de Raad niet vaststellen dat de gemachtigde de grensproblematiek heeft geminimaliseerd en louter afgewezen op het niet voorleggen van concreet bewijs. Integendeel, de gemachtigde heeft het problematisch karakter van de grensproblematiek uitdrukkelijk erkend, maar heeft gemotiveerd dat een Dublinterugkeerder hiermee niet zal geconfronteerd worden en heeft gewezen op individuele garanties in het dossier.

De Raad is dan ook van oordeel dat de ernstige problematiek die verzoekers hebben aangetoond aan de buitengrenzen niet kan volstaan om aannemelijk te maken dat zij in geval van overdracht als Dublinterugkeerders terug in een dergelijke situatie dreigen terecht te komen zodat op die grond geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest is aangetoond, noch kan een schending van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel worden aangenomen.

Waar verzoekers in het tweede onderdeel ook wijzen op problemen die werden gerapporteerd aangaande screening van kwetsbaarheid en toegang tot de gezondheidszorg, wijst de Raad erop dat uitdrukkelijk in de individuele garanties voor verzoekers van de Kroatische autoriteiten wordt gegarandeerd dat er voor hen toegang tot de gezondheidszorg zal zijn en zal rekening gehouden worden met vormen van kwetsbaarheid. Opnieuw gaan verzoekers voorbij aan deze individuele garanties, die blijken uit het dossier.

Wat betreft het argument dat de toegang tot taallessen problematisch kan zijn, evenals discriminatie in de maatschappij, blijkt evenwel niet uit de door verzoekers voorgelegde informatie dat deze kwesties zodanige proporties aannemen dat ervan moet uitgegaan worden dat verzoekers omwille van systeemfouten niet kunnen worden overgedragen naar Kroatië. Discriminatie is een wijdverspreid fenomeen dat eveneens in België kan worden ondervonden.

Wat betreft de juridische bijstand heeft de gemachtigde gemotiveerd dat het AIDA-rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 44). Hieromtrent merkt de gemachtigde op dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht. Deze motieven vinden steun in het AIDA-rapport en, anders dan verzoekers voorhouden, blijkt niet dat er geen juridische bijstand in het kader van het beroep beschikbaar is, doch enkel in de bestuurlijke fase. Daarvan motiveert de gemachtigde terecht dat de Procedurerichtlijn niet vereist dat reeds in de eerste fase gratis juridische bijstand wordt verstrekt.

Waar verzoekers aanstippen dat er mogelijk problemen zijn met de beschikbaarheid en kwaliteit van de tolken, stelt de Raad vast dat uit het AIDA-rapport blijkt dat wat betreft de beschikbaarheid, er vooral tolken in het Kurumanji en Tamil ontbreken, hetgeen evenwel niet relevant is voor verzoekers. Verder kan ook uit de info op de door de verzoekers geciteerde pagina's niet afgeleid worden dat de problemen die zich mogelijk op vlak van de kwaliteit van de vertaling stellen (zoals bv. een vertaling waarbij teveel wordt samengevat in plaats van alles woordelijk te vertalen) niet dermate proporties aannemen dat redelijkerwijs moet aangenomen worden dat verzoekers vrees voor vervolging of aangevoerd reëel risico op ernstige schade in Cuba niet op afdoende wijze zou kunnen onderzocht worden.

De algemene situatie geeft aldus geen aanleiding tot een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, noch van de formele motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad kan ook geen manifeste appreciatiefouten vaststellen.

Wat betreft de persoonlijke elementen die eigen zijn aan verzoekers, kunnen zij gevolgd worden dat ze vermoedelijk redelijk kort werden gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken, doch er blijkt wel dat ze beiden de kans hebben gekregen en benut om aan te klagen dat ze slecht werden behandeld door de Kroatische grenspolitie. Verzoekers leggen nu gedetailleerde verklaringen af over de problemen die ze hebben ondervonden bij hun grensoversteek en zijn van mening dat de gemachtigde maar een summiere samenvatting van hun reisweg heeft gemaakt en alle elementen had moeten in de besluitvorming betrekken. In de mate dat verzoekers hierbij zouden doelen op een schending van de hoorplicht en de rechten van verdediging, kan de Raad niet volgen dat verzoekers niet op nuttige wijze voor hun belangen konden opkomen of dat door het kort gehoor de gemachtigde niet afdoende heeft gemotiveerd over de problemen die verzoekers hebben gekend bij hun grensovergang. Immers, zoals supra gesteld, heeft de gemachtigde de problematiek van verzoekers wat betreft de pushbacks en de slechte behandeling in casu

in de beslissingen niet geminimaliseerd, noch heeft de gemachtigde verzoekers tegengeworpen dat ze hiervan geen bewijs voorleggen. De gemachtigde heeft de problematiek uitdrukkelijk erkend maar wel gewezen op het feit dat hun situatie nu helemaal anders is als Dublinterugkeerders en dat zij garanties hebben bekomen van de Kroatische autoriteiten op vlak van procedure, opvang, toegang tot gezondheidszorg, enz. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt evenmin.

Verder hebben verzoekers een punt dat de Raad ertoe gehouden is, volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie en meer bepaald het arrest H.A., om een ex nunc beoordeling te doen en bijgevolg rekening te houden met de zwangerschap van verzoekster, ook al lag dit element niet voor op het ogenblik van de beslissingen van de gemachtigde, nu verzoekster nog in haar gehoor negatief had geantwoord op de vraag of ze zwanger was. Echter, ook al staat deze rechtspraak op gespannen voet met de annulatiebevoegdheid van de Raad, blijkt hoe dan ook dat er ook in hoofde van verzoekster individuele garanties werden verstrekt door de Kroatische autoriteiten op 24 maart 2023 onder meer op vlak van toegang tot gezondheidszorg en op vlak van het rekening houden met haar specifieke kwetsbaarheid. Verder blijkt ook dat de Kroatische overheid in het terugnameakkoord heeft gevraagd dat ten laatste zeven werkdagen voor de overdracht specifieke gezondheidsinformatie zou overgemaakt worden als dit een impact heeft op de opvang. De Raad is dan ook van oordeel dat de gemachtigde, ook al was hij niet op de hoogte van de zwangerschap op het ogenblik van de bestreden beslissingen, toch in voldoende garanties heeft voorzien. Daarnaast is ook nog geen datum voor overdracht bekend zodat ook niet blijkt dat niet aan de vraag van de Kroatische overheid om tijdig informatie te verschaffen zou kunnen voldaan worden. Er blijkt eveneens dat het akkoord en de garanties ook betrekking hebben op het kind van verzoekster.

Ten overvloede blijkt verder uit het AIDA-rapport aangaande zwangere vrouwen dat door renovatiewerken de levensomstandigheden bovendien sterk zijn verbeterd en dat er in de centra drie maaltijden per dag worden voorzien en zwangere vrouwen, nieuwe moeders en kleine kinderen nog een extra snack krijgen (AIDA, p. 85).

In het opvangcentrum in Kutina zijn aparte ruimten ingericht voor vrouwen en kwetsbare groepen (AIDA, p. 98). Zwangere vrouwen worden bovendien door de Kroatische wetgeving (artikel 4(1)(14) van de wet op de internationale en tijdelijke bescherming) beschouwd als kwetsbare profielen (AIDA, p. 58). Het AIDA-rapport vermeldt daarnaast dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen (AIDA p. 91). Specifiek voor zwangere vrouwen leest de Raad wat volgt: *"In 2020, an Ordinance on health care standards for applicants for international protection and foreigners under temporary protection entered into force regulating, amongst other, initial and supplementary medical examinations and the scope of health care for applicants of international protection. Additionally, the Ordinance lists the different vulnerable groups entitled to health care as follows: persons deprived of legal capacity, children, unaccompanied children, elderly and infirm persons, seriously ill persons, persons with disabilities, pregnant women, single parents with a minor children, people with mental disabilities and victims of human trafficking, victims of torture, rape or other psychological, physical and sexual violence, such as victims of female genital mutilation. These categories of persons have a right to psychosocial support and assistance in appropriate institutions A pregnant woman or a parturient woman who requires monitoring of pregnancy and childbirth is entitled to health care to the same extent as insured person from compulsory health insurance. Children up to the age of 18 are guaranteed the entire right to health care in accordance with the legislation governing the right to health care from compulsory health insurance."*

Medical assistance is available in the Reception Centres for Applicants for International Protection in Zagreb and Kutina. While no information is available for the period from 2019 until the end of 2021, at the beginning of 2019, the Ministry of Interior reported that health care is also provided by the health care institutions in Zagreb and Kutina designated by the Ministry of Health.³⁹⁷ In the Health Centre, a competent ambulance (family medicine) has been designated for the provision of health care from the primary health care level for chronic and life-threatening illnesses. A specialist ambulance for vulnerable groups has been appointed by the Ministry of Health and Local Health Centres. This includes: paediatric ambulance, gynaecological ambulance, school medicine ambulance, neuropsychiatric ambulance at the Hospital of Kutina, ambulance for addiction treatment; dental ambulances and Psychiatric Hospital in Zagreb.

In addition, applicants are referred to local hospitals i.e. in Sisak for those accommodated in Kutina, and the Hospital of Zagreb. The competent pharmacies, one in Zagreb and one in Kutina, have also been determined. Vaccination is performed by doctors in health centres or by specialists of school medicine. A medical team of MdM was present at the Reception Centre in Zagreb every working day." (AIDA, p. 92). Hieruit blijkt aldus dat er in 2020 een verordening inzake gezondheidszorgnormen voor verzoekers van

internationale bescherming en vreemdelingen onder tijdelijke bescherming in werking is getreden, waarin onder meer de eerste en aanvullende medische onderzoeken en de omvang van de gezondheidszorg voor verzoekers van internationale bescherming worden geregeld. Daarnaast noemt de verordening de verschillende kwetsbare groepen die recht hebben op gezondheidszorg: handelingsonbekwamen, kinderen, niet-begeleide kinderen, ouderen en zieken, ernstig zieken, personen met een handicap, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, personen met een mentale handicap en slachtoffers van mensenhandel, slachtoffers van foltering, verkrachting of ander psychologisch, fysiek en seksueel geweld, zoals slachtoffers van vrouwelijke genitale verminking. Deze categorieën personen hebben recht op psychosociale steun en bijstand in passende instellingen. Een zwangere vrouw of een vrouw die gemonitord moet worden tijdens haar zwangerschap en bevalling, heeft recht op gezondheidszorg in dezelfde mate als een verzekerde onder de verplichte ziektekostenverzekering. Kinderen tot 18 jaar hebben het volledige recht op gezondheidszorg overeenkomstig de wetgeving inzake het recht op gezondheidszorg uit hoofde van de verplichte ziektekostenverzekering.

Bijgevolg neemt de Raad niet aan dat de persoonlijke situaties van verzoekers en het kind van verzoekster aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest, dat de bestreden beslissingen niet afdoende zijn gemotiveerd in de zin van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, worden de vorderingen tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met de beroepen tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / VIII en RvV X / VIII worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES